

sygn. akt VII Pa 8/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

SO Anna Kozłowska-Czabańska

Protokolant: Joanna Walczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 r. w W.

sprawy z powództwa T. W.

przeciwko Wojskowemu Instytutowi Chemii i Radiometrii w W.

o premię i nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji wniesionej przez powoda i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 października 2015 r. sygn. akt VI P 744/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1 ten sposób, że powództwo oddala,
2. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 2 ten sposób, że zasądza od Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. na rzecz powoda T. W. tytułem premii: kwotę 300 zł (trzysta) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 300 zł (trzysta) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,
3. oddala apelację powoda w pozostałej części,
4. oddala apelację pozwanego w pozostałej części,
5. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 3 ten sposób, że zasądza od powoda T. W. na rzecz pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. kwotę 334 zł (trzysta trzydzieści cztery) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
6. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 4 ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. na rzecz Skarbu Państwa-kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. kwotę 30 zł (trzydzieści) tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiszczenia;
7. zasądza od powoda T. W. na rzecz pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 167 zł (sto sześćdziesiąt siedem) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Anna Kozłowska-Czabańska SSO Marcin Graczyk SSO Włodzimierz Czechowicz

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi– Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził w pkt 1 od pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. na rzecz powoda T. W. kwotę 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej, oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2 wyroku), zasądził od powoda T. W. na rzecz pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii (pkt 3 wyroku), nakazał pobrać od pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego kwotę 100,00 zł tytułem opłaty od pozwu (pkt 4 wyroku), nadał rygor natychmiastowej wykonalności pkt 1 (pkt 5 wyroku) .

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

T. W. był zatrudniony w Wojskowym Instytucie Chemii i Radiometrii w W. w okresie od 1 września 1974 r. do 30 czerwca 2012 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony ostatnio na stanowisku Samodzielnego Referenta ds. Zamówień Publicznych na 1/2 etatu. Przy czym służbę wojskową pełnił od 1 września 1974r. do 31 stycznia 2002r., zaś od 18 marca 2002r. do 30 czerwca 2012r. był zatrudniony jako pracownik cywilny. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za ostatnie trzy miesiące jego pracy wynosiło 2.000 zł brutto.

W pozwanym Instytucie obowiązywał Regulamin wynagradzania, na podstawie którego przysługiwały oprócz wynagrodzenia zasadniczego również takie dodatki jak: premia zadaniowa, premia uznaniowa czy dodatek za staż pracy. Z kolei z § 9 wynikało, że pracownikowi przysługiwały również świadczenia związane z pracą, takie jak: nagrody jubileuszowe, dodatkowe wynagrodzenie roczne, czy nagroda z funduszu nagród utworzonego z zysku. Z § 17 Regulaminu wynagradzania wynika, że w pozwanym Instytucie pracownikowi mogła być przyznana premia zadaniowa lub premia uznaniowa. Zasady przyznawania tych premii zostały określone w odrębnym Regulaminie premiowania, w szczególności w § 7, § 9 i § 10. Premia uznaniowa była wypłacana za miesiąc rozliczeniowy w danym miesiącu wraz z wynagrodzeniem zasadniczym (§ 19 ust. 5 Regulaminu wynagradzania).

Procedura przyznawania premii odbywała się co miesiąc i polegała na tym, że kierownicy poszczególnych działów musieli wskazywać pracowników, którzy ich zdaniem nabyli uprawnienie do otrzymania premii. Sporządzona przez nich lista podlegała zatwierdzeniu przez dyrektora. W przypadku podjęcia przez dyrektora decyzji odmownej o przyznaniu premii, musiał decyzję uzasadnić. Premia przyznawana przez pracodawcę miała charakter uznaniowy. Powód zazwyczaj otrzymywał premię uznaniową, ale sytuacja uległa zmianie w ostatnich miesiącach zatrudnienia podczas których powód zajmował się przygotowaniem przetargu związanego z inwestycją budowlaną w instytucie. Powód dwukrotnie nie dotrzymał terminu przedstawienia dokumentacji do podpisu dla dyrektora instytutu, w związku z czym została podjęta decyzja o odmowie przyznania powodowi premii uznaniowej za miesiąc maj i czerwiec 2012 roku.

Ponadto, zgodnie z § 18 Regulaminu wynagrodzenia pracownikowi przysługiwała nagroda jubileuszowa w wysokości 200% wynagrodzenia miesięcznego po 35 latach pracy, do których wlicza się również wszystkie zakończone okresy zatrudniania w instytucie, w tym również okres służby wojskowej.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód został z dniem 31 stycznia 2002 roku zwolniony z zawodowej służby wojskowej. Jednocześnie wypłacono mu odprawę emerytalną w wysokości 28.497,36 zł, ekwiwalent za urlop w wysokości 9.499,12 zł, 1/12 nagrody rocznej w wysokości 395,80 zł, gratyfikację urlopową w wysokości 1.502,40 zł, ekwiwalent za przejście w wysokości 462,00 zł, odszkodowanie w wysokości 28.497,36 zł oraz nagrodę jubileuszową za 35 lat służby wojskowej w wysokości 9.555,12 zł. Na dzień zwolnienia ze służby wojskowej powód posiadał wysługę 34 lata 3 miesiące i 6 dni, jednocześnie więc rozkazem wewnętrznym nr Z- (...) z dnia 4 stycznia 2002 roku stwierdzono, iż nabył on prawo do nagrody w wysokości 200% miesięcznego uposażenia zasadniczego z dodatkami o charakterze stałym.

Z dniem 18 marca 2002 r. powód rozpoczął pracę w pozwanym Instytucie, już nie jako żołnierz zawodowy, ale jako pracownik cywilny. Zgodnie z rozkazem wewnętrznym nr Z- (...) z dnia 18 marca 2002 r. w dniu rozpoczęcia przez powoda pracy na rzecz pozwanego, tj. w dniu 18 marca 2002 r., jego staż pracy, do którego wlicza się także okres służby, zgodnie z Regulaminem wynagradzania wynosił 34 lata, 3 miesiące i 7 dni.

Zgodnie z rozkazem wewnętrznym nr Z- (...) z 2 lipca 2007 r. powodowi został zmieniony wymiar czasu pracy z 4/5 etatu na 1/2 etatu. Od dnia 1 lipca 2002 r. wynagrodzenie powoda wynosiło miesięcznie 1.000 zł brutto.

Nagroda jubileuszowa za 35 lat służby wojskowej, którą powód otrzymał w styczniu 2002r., jest czym innym niż nagroda za 35 lat stażu pracy. Powód nabył 35 – letni staż pracy po upływie dodatkowych niemalże 9 miesięcy zatrudnienia, czyli w grudniu 2002r. Wówczas nabył prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat stażu pracy. Powód nabył uprawnienie do otrzymania nagrody jubileuszowej za 35 lat stażu pracy w wysokości 2.000 zł brutto, jednakże pozwany nie wypłacił mu jej.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zeznań powoda T. W., świadka E. M., a także na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt sprawy oraz oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych.

Zeznania powoda T. W. posłużyły Sądowi Rejonowemu za podstawę ustaleń faktycznych wyłącznie w zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd nie dał wiary jego zeznaniom w zakresie uprawnienia do nagrody jubileuszowej za 35 lat stażu pracy, nabytego w dniu 4 grudnia 2010 r. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, bowiem że powód uprawnienie to nabył już w grudniu 2002 r. Także jego zeznania w zakresie w jakim wskazywał, że odmowa przyznania mu premii uznaniowej za maj i czerwiec 2012 r., nie były dla Sądu wiarygodne. Przyznanie premii uznaniowej zależało bowiem wyłącznie od decyzji dyrektora. Był on jedyną osobą, uprawnioną do podejmowania w tym zakresie ostatecznej decyzji, uwzględniając przy tym stanowisko kierowników działów.

W swoich rozważaniach Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności skupił się na roszczeniu o zasądzenie na rzecz powoda premii uznaniowej, stwierdzając iż nie miała ona charakteru roszczeniowego bowiem jej przyznanie nie zależało od spełnienia przez pracownika określonych, obiektywnie sprawdzalnych i ocenianych warunków, a jedynie jest to premia, której przyznanie zależy od uznania pracodawcy. Nie sposób zaś dowieść przed sądem, iż została spełniona przesłanka przyznania tej premii, skoro pracodawca dysponuje swobodą w jej przyznawaniu. Sąd dokonał analizy Regulaminu wynagradzania pod kątem sprawdzenia, czy rzeczywiście premia ta jest premią uznaniową, czy też jedynie tak została nazwana na potrzeby Regulaminu wynagradzania. Sposób zredagowania § 7 oraz § 8 Regulaminu premiowania mógł, w ocenie Sądu I instancji wskazywać na określenie przesłanek, których spełnienie daje gwarancję otrzymania premii, co z kolei przemawiałoby przeciwko uznaniu jej uznaniowego charakteru. Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynikało, że za każdym razem kierownicy poszczególnych działów musieli wskazywać pracowników, którzy mieli otrzymywać tę premię, a następnie lista ta podlegała zatwierdzeniu przez dyrektora. To przemawiało zdecydowanie za uznaniowym charakterem premii – jej przyznanie bowiem zależało wyraźnie od decyzji pracodawcy, w pełni uznaniowej, skoro pracodawca mógł nie przyznać danemu pracownikowi premii. Jednocześnie dyrektor musiał decyzję o odmowie przyznania tej premii uzasadnić, jednak w ocenie Sądu Rejonowego obowiązek takiego uzasadnienia nie mógł przemawiać przeciwko uznaniowemu charakterowi premii, świadczy jedynie o dobrym obyczaju panującym u pracodawcy, który zapewniał transparentność decyzji pracodawcy. Ponadto, jak wynika z ustaleń Sądu I instancji również z katalogu przyczyn pozbawienia pracownika premii z § 9 i § 10 Regulaminu nie wynika, aby był to katalog zamknięty przyczyn pozwalających na nieprzyznanie pracownikowi premii. Zastosowano w nim bowiem pojęcia ogólnikowe i nieostre. Tym samym, Sąd Rejonowy uznał roszczenie w przedmiocie zasądzenia premii za maj i czerwiec 2012 roku jako niezasadne i je oddalił.

Następnie Sąd I instancji przeszedł do rozważań dotyczących zasadności roszczenia o zasądzenie na rzecz powoda nagrody jubileuszowej za 35 lat służby. Sąd przyznał rację powodowi co do tego, że czym innym jest nagroda jubileuszowa za 35 lat służby wojskowej, a czym innym nagroda za 35 lat stażu pracy. Sąd Rejonowy wskazał przy

tym na § 18 Regulaminu wynagradzania funkcjonującego u pozwanego, mówiący o tym, że za 35 lat stażu pracy przysługuje nagroda jubileuszowa również w wysokości 200% wynagrodzenia oraz na § 5 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 czerwca 2000 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o wyposażeniu (powinno być **uposażeniu** – przyp. Sądu Okręgowego) żołnierzy (Dz. U. z 2000 roku, Nr 62, poz. 729, ze zm.), zgodnie z którym żołnierz zawodowy uprawniony do emerytury lub renty nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu zwolnienia ze służby, jeżeli w tym dniu brakuje mu do wymaganego stażu służby nie więcej niż 12 miesięcy. Jak wskazał Sąd Rejonowy, powód został zwolniony ze służby z dniem 31 stycznia 2002 roku, kiedy jego staż służby wynosił 34 lata, 3 miesiące i 6 dni, więc brakowało mu nie więcej niż 12 miesięcy do osiągnięcia stażu 35-letniego, jednak stażu tego na dzień zwolnienia ze służby nie osiągnął. Stąd też mógł on otrzymać na mocy wyżej przytoczonej regulacji nagrodę jubileuszową, jednocześnie jednak jego całkowity staż służby nie przekroczył na dzień 31 stycznia 2002 roku 35 lat. Sąd I instancji ustalił ponadto, że już po zwolnieniu ze służby powód rozpoczął z dniem 18 marca 2002 roku pracę w pozwanym Instytucie, już nie jako żołnierz zawodowy, ale jako pracownik. Jak wynika z wyciągu z rozkazu wewnętrznego nr Z- (...) z dnia 18.03.2002 r., w dniu rozpoczęcia przez niego pracy na rzecz pozwanego (chodzi o dzień 18 marca 2002 roku) jego staż pracy, do którego wliczał się również okres służby, zgodnie z regulaminem wynagradzania, wynosił 34 lata, 3 miesiące i 7 dni. Powyższe oznacza, że 35-letni staż pracy powód nabył nie w 2010 roku, ale po upływie dodatkowych niemalże 9 miesięcy zatrudnienia, czyli w grudniu 2002 roku. To wtedy właśnie nabył on prawo do nagrody za 35 lat stażu pracy.

Sąd Rejonowy uznał, że powód dnia 31 stycznia 2002 roku nabył prawo do nagrody za 35 lat służby wojskowej, która była zupełnie inną nagrodą niż nagroda za staż pracy, do której powód nabył uprawnienie już nie jako żołnierz, lecz jako pracownik. Tym samym w ocenie Sądu I instancji, należało odróżnić dwie sytuacje: powoda jako żołnierza zawodowego, który nabywał prawo do nagród związanych z wysługą lat służby wojskowej oraz powoda jako pracownika, niebędącego już żołnierzem zawodowym, który został zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pozwanym Instytucie i w toku pracy w tym Instytucie nabył prawo do nagrody za 35 lat pracy, zgodnie z regulaminem wynagradzania obowiązującym u pozwanego. Sąd Rejonowy uznał więc, że powód nabył prawo do nagrody za staż pracy w pozwanym Instytucie, przy czym prawo to nabył nie w 2010 roku, jak wskazywał w pozwie, lecz w grudniu 2002 roku, niewątpliwie bowiem okres służby wojskowej 34 lata 3 miesiące i 6 dni, który powód miał już 31 stycznia 2002 roku, był zaliczony do okresu stażu pracy w pozwanym Instytucie. Wobec tego wysokość owej nagrody należało obliczyć według stawek wynagrodzenia jakie powód otrzymywał w grudniu 2002 roku. Jak wynika z treści rozkazu wewnętrznego nr Z- (...) z dnia 02.07.2002 r. powodowi został zmieniony wymiar czasu pracy z 4/5 etatu na 1/2 etatu, a tym samym wynagrodzenie powoda od dnia 1 lipca 2002 roku wynosiło 1.000 zł miesięcznie brutto. Z kolei § 18 Regulaminu wynagradzania wskazuje, że nagroda za staż pracy 35 lat wynosi 200% wynagrodzenia miesięcznego. Tym samym, zdaniem Sądu Rejonowego, wysokość owej nagrody powinna była wynieść 2.000 zł (1.000 zł x 2 = 2.000 zł).

Sąd I instancji uwzględnił również powództwo co do odsetek, wskazując, iż zostały one zasądzone zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie, tj. od 5 grudnia 2010 roku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie regulacji z art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd I instancji miał na uwadze, iż powód wygrał proces jedynie w części. Powód dochodził łącznie zasądzenia na jego rzecz kwoty 4.800 zł (4.200 zł + 300 zł + 300 zł = 4.800,00 zł). Zasądzono zaś na jego rzecz jedynie kwotę 2.000 zł, a więc powód wygrał w 42%. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 42% z kwoty kosztów zastępstwa procesowego wynoszącej 450,00 zł, a więc w wysokości 189 zł. Jednocześnie na rzecz pozwanego od powoda zasądzono koszty zastępstwa w wysokości 58% z kwoty 450 zł, a więc w kwocie 261 zł. Po wzajemnym rozliczeniu owych kosztów pozostała kwota 72

zł, którą to kwotę Sąd Rejonowy zasądził na rzecz pozwanego od powoda tytułem kosztów zastępstwa procesowego (261 zł – 189 zł = 72 zł).

Sąd I instancji nakazał również pobrać od pozwanego kwotę 100 zł tytułem opłaty od pozwu w zakresie roszczenia, które zostało wygrane przez powoda (opłata w wysokości 5% od kwoty 2.000 zł).

Na podstawie przepisu art. 477² § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w pkt 1 w całości.

Apelację od wyroku złożyły obie strony postępowania.

Pozwany Instytut zaskarżył wyrok w pkt 1, 3, 4 i 5, zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów § 9 i 18 Regulaminu wynagradzania w pozwanym Instytucie poprzez przyjęcie, że przyznanie powodowi prawa do nagrody jubileuszowej jest uzasadnione stanem faktycznym;

2) naruszenie przepisu art. 231 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego i przyjęcie, że ustalony stan faktyczny i powołana przez powoda podstawa prawna roszczenia dają podstawy do uwzględnienia powództwa.

Pozwany wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej pkt 1, 3, 4 i 5 sentencji i oddalenie powództwa w tym zakresie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych

ewentualnie

- o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż Sąd Rejonowy całkowicie pominął fakt przedawnienia roszczenia, którego wymagalność Sąd określił na grudzień 2002 roku. Stosownie do dyspozycji przepisu art. 291 § 1 k.p. roszczenie w tej sytuacji, zdaniem pozwanego, przedawniło się najpóźniej w dniu 31 grudnia 2005 roku. Ponadto nagroda jubileuszowa została wypłacona powodowi jak za 35 lat stażu mimo, że w dniu zwolnienia ze służby powód legitymował się stażem 34 lata, 3 miesiące i 6 dni. Oczywistym więc było, iż powodowi wypłacono również świadczenie w pełnej przysługującej mu wysokości za 35 lat pracy, a nie wyłącznie służby (apelacja k. 139 – 141).

Powód w apelacji zaskarżył wyrok w pkt 2, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, wyprowadzenie wniosków sprzecznych z materiałem dowodowym i sprzeczność istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że:

1) z winy powoda nastąpiły napięcia i opóźnienia w terminach realizacji i przygotowaniu dokumentacji przetargowej przez powoda i jego współpracownika pomimo nieprzedstawienia żadnych terminów przygotowania dokumentacji i dowodów tego opóźnienia poza gołosłownym i niejednoznacznym twierdzeniem świadka przełożonego powoda, który z oczywistych względów nie jest bezstronny zeznając jako świadek strony pozwanej;

2) niedotrzymanie terminu przedstawienia dokumentacji do podpisu dyrektora nastąpiło dwukrotnie, pomimo braku wskazania przez pozwanego jakichkolwiek terminów przedstawienia dokumentacji i określenia, jakiej dokumentacji powód nie przedstawił dwukrotnie;

3) przyczyny nieprzyznania premii powodowi zostały wyczerpująco przedstawione przez dyrektora Instytutu w bezpośredniej rozmowie, pomimo braku dowodów na tę okoliczność i oparcia się w tym względzie na

nieudowodnionym twierdzeniu zawartym w odpowiedzi na pozew zaprzeczonym przez powoda oraz stojącym w sprzeczności z datą podjęcia decyzji na wniosku premiowym podczas nieobecności powoda z powodu korzystania z urlopu wypoczynkowego przed rozwiązaniem umowy o pracę z pozwanym.

4) w pozwanym Instytucie pracownicy mieli prawo do nagrody /premiu uznaniowej/ a nie premii regulaminowej pomimo odpowiednich zapisów Regulaminu premiowania, które ustalały warunki przyznawania oraz zmniejszania i pozbawiania premii.

2. naruszenie przepisów postępowania tj art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegający na pominięciu w tej ocenie:

1) okoliczności niepowiadomienia powoda o decyzji pozbawienia go premii za 2 miesiące maj i czerwiec 2012r i tym samym naruszenia przewidzianej regulaminem premiowania obowiązkowej procedury polegającej na obowiązku powiadomienia pracownika o decyzji pozbawienia go premii i uzasadnienia decyzji celem umożliwienia mu odwołania się od decyzji - powodującej bezskuteczność pozbawienia pracownika premii;

2) odręcznej adnotacji dyrektora pozwanego Instytutu z datą 27 czerwca 2012 r. na wniosku premiowym /k. 94/ będącej w istocie decyzją o pozbawieniu powoda premii za miesiąc maj i czerwiec 2012 r. świadczącej o dacie podjęcia decyzji bez powiadomienia powoda o jej treści i przyczynie w okresie, kiedy powód przebywał na urlopie wypoczynkowym i nie był obecny w pracy od 12 czerwca 2012 r.

3) braku zakresu czynności na zajmowanym ostatnio stanowisku powoda, uniemożliwiającego postawienie powodowi zarzutu zawinonego niewykonania obowiązku wynikającego z zakresu czynności.

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 78, 80 i 86 kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że powodowi nie przysługuje prawo do premii regulaminowej określonej w umowie o pracę i regulaminie wynagradzania, którego załącznikiem jest regulamin premiowania;

4. naruszenie prawa poprzez pominięcie treści postanowienia § 14 ust. 2 i 3 Regulaminu premiowania nakazującego obowiązkowe uzasadnienie decyzji o pozbawieniu pracownika premii i przekazanie jej wraz z uzasadnieniem pracownikowi w taki sposób, aby mógł zrealizować prawo do odwołania przewidziane w pkt 3 § 14 Regulaminu;

5. naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej wykładni treści § 18 Regulaminu wynagradzania obowiązującego w pozwanym Instytucie wskutek czego dokonanie nieprawidłowego ustalenia, że do okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej zalicza się cały okres służby wojskowej świadczonej poza Instytutem, podczas gdy ze sformułowania ust. 2 § 18 Regulaminu wynagradzania wynika w drodze wykładni logiczno- językowej, że do nagrody uprawnia okres służby wojskowej pełnionej w Instytucie, a nie służby wojskowej poza Instytutem.

Powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego kwoty 2.800 zł ponad zasądzoną w pkt 1 wyroku kwotę 2000 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty:

- 2.200 zł od dnia 5 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty,

- 3000 zł od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 300 zł od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swoich apelacji obie strony przedstawiły argumentację na poparcie zgłoszonych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego oraz wniosków apelacyjnych

Po rozpoznaniu obu apelacji Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje powoda i pozwanego okazały się zasadne w części, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku, chociaż nie wszystkie zarzuty i ich uzasadnienie okazały się trafne.

Po ponownej analizie materiału dowodowego w ramach apelacji pełnej Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy dokonał niewłaściwej oceny materiału dowodowego, co spowodowało oddalenie powództwa w zakresie premii uznaniowej za maj 2012 roku i czerwiec 2012 roku oraz uwzględnienie powództwa w zakresie nagrody jubileuszowej za 35 lat stażu pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego trafne są zarzuty apelacyjne powoda, że strona pozwana naruszyła ustanowiony przez siebie Regulamin premiowania pozbawiając powoda premii za maj 2012 roku oraz czerwiec 2012 roku w wysokości po 300 zł. W ocenie Sądu Okręgowego zarówno przy przyznawaniu premii, jak i jej pozbawieniu, muszą być spełnione określone regulaminem przesłanki oraz zachowany, precyzyjnie określony tryb przyznawania pracownikowi premii. W aktach sprawy znajduje się wniosek z dnia o przyznanie premii uznaniowej za maj 2012 roku oraz premii zadaniowej za czerwiec 2012 rok, zawierający listę pracowników, w tym na pierwszym miejscu figuruje powód T. W. (k-94). Wniosek został podpisany przez Zastępcę Dyrektora ds. Administracyjnych i Logistycznych w dniu 27 czerwca 2014 roku. Następnie wobec powoda premie zostały skreślone z adnotacją „cofnięta”. W związku z powyższym, zgodnie z załącznikiem nr 4 Regulaminu premiowania, należało zastosować przepisy dotyczące procedury uzasadnienia tejże decyzji. Zgodnie z § 14 ww. Regulaminu pracodawca ma obowiązek poinformować pracownika o wysokości premii, a w przypadku decyzji o pozbawieniu pracownika premii, ma obowiązek uzasadnić swoją decyzję. Z ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego wynika, że powodowi nie zostało przedstawione takie uzasadnienie, a informację o zapadłej decyzji powód powziął dopiero w momencie wpływu wynagrodzenia na konto. Co więcej, powód sam zwrócił się w dniu 29 czerwca 2012 z zapytaniem o przyczynę cofnięcia premii (k-7), w odpowiedzi otrzymał informację wskazującą na nieterminowe wykonanie swoich obowiązków związanych z organizacją przetargu na remont dachu i modernizacją systemu odprowadzania wody w pozwanym Instytucie (pismo na karcie 94 omyłkowo chyba datownik wskazuje datę o 2 lata późniejszą 1 lipca 2014). Zdaniem Sądu Okręgowego z powyższego bezspornie wynika, że pozwany nie dopełnił ustalonych przez siebie procedur (zawartych w regulaminie Instytutu) i obowiązujących przy odmowie przyznania premii pracownikowi. Sąd Okręgowy odstąpił tym samym od badania merytorycznych przyczyn czy premia uznaniowa rzeczywiście należała się powodowi czy też nie, skoro już na etapie procedury formalnej strona pozwana dopuściła się uchybień. Jednocześnie Sąd uznał, że premia za miesiąc maj i czerwiec 2012 roku powinna zostać wypłacona T. W. w dochodzonej pozvem w łącznej kwocie 600 zł, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku z ustawowymi odsetkami od dat wymagalności.

Trzeba przy tym wskazać na prawidłowe co do zasady ustalenie i trafne rozważania Sądu Rejonowego odnoszące się do charakteru dochodzonej przez powoda premii.

Odnosząc się do zarzutów stron co do przyznania powodowi nagrody jubileuszowej, Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja pozwanego w tym zakresie jest uzasadniona, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w pkt. 1 oraz oddaleniem apelacji powoda w tym zakresie, o czym Sąd orzekł w pkt 3 wyroku. Obie strony wskazywały wprawdzie na tę samą podstawę prawną, tj. § 18 ust. 2 Regulaminu wynagradzania pracowników Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii, jednakże odmiennie interpretowały sformułowanie „w tym okres służby wojskowej”. Zgodnie ze stanowiskiem powoda okres ten należało rozumieć, jako okres służby wojskowej pełnionej wyłącznie w Instytucie (...), a nie służby wojskowej wykonywanej poza Instytutem. Natomiast zdaniem pozwanego powodowi jako uprawnionemu do emerytury została wypłacona, na podstawie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 czerwca 2000 roku w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o uposażeniu żołnierzy, nagroda jubileuszowa za 35 letni staż. Nagroda jubileuszowa została wypłacona powodowi jak za 35 lat stażu, mimo że w dniu zwolnienia ze służby powód legitymował się stażem 34 lat, 3 miesiące i 6 dni. Zdaniem pozwanego to jednoznacznie wskazywało, iż T. W. zostało wypłacone również świadczenie w pełnej przysługującej mu wysokości za 35 lat pracy, a nie wyłącznie służby.

Sąd Okręgowy podkreśla, iż kodeks pracy nie reguluje gratyfikacji jaką jest nagroda jubileuszowa. W większości przypadków jest ona fakultatywna, uregulowana zwykle przez układ zbiorowy pracy bądź regulamin wynagradzania, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy nietrafnie przyjął, że skoro powód w 2002 roku zakończył służbę wojskową, a po kilku miesiącach rozpoczął pracę w instytucie jako pracownik cywilny, to należy zwiększyć kwotę nagrody jubileuszowej o kwotę jaką powód otrzymywał w ramach swojego miesięcznego wynagrodzenia. Zdaniem jednak Sądu Okręgowego, nagroda jubileuszowa nie należy się powodowi biorąc pod uwagę kwoty jakie powód otrzymał w związku z zakończeniem służby wojskowej, m.in. odszkodowanie, odprawę emerytalną, ekwiwalent za niewykorzystany urlop oraz **nagrodę jubileuszową w kwocie 9.555,12 zł**. Zapis § 18 ust. 2 Regulaminu, na który wskazują obie strony należy interpretować rzeczywiście jako pracę w pozwanym Instytucie. Sąd Okręgowy doszedł więc do wniosku, niezależnie od zarzutu przedawnienia sformułowanego w apelacji (zarzut ten został podniesiony dopiero w apelacji) że w tym zakresie wyrok Sądu Rejonowego podlega zmianie, o czym orzekł w pkt 2 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną, o czym orzekł w pkt 4 wyroku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalając apelację powoda i strony pozwanej w pozostałym zakresie orzekł na podstawie art. 385 k.p.c., rozstrzygając zaś reformatoryjnie orzekł na podstawie 386 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy stwierdza na marginesie, że strona pozwana nieprawidłowo zarzuciła naruszenie przepisu art. 231 k.p.c. skoro w istocie kwestionowała prawidłowość zastosowania zasady swobodnej oceny dowodów. Ponadto w żaden sposób nie został uzasadniony wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do nieważności postępowania, a Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania jest konsekwencją zmiany wyroku Sądu Rejonowego. Sąd okręgowy miał na uwadze, iż pozwany wygrał sprawę w 79%, natomiast powód w 21%. W związku z powyższym Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zmieniając w pkt 5 wyroku zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od powoda T. W. na rzecz pozwanego Wojskowego Instytutu Chemii i Radiometrii kwotę 334 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Za instancję odwoławczą Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł, w tym 30 zł tytułem uiszczonych opłat od apelacji na podstawie § 35 ust. 1 u.k.s.c., oraz 167 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powyższa kwota stanowi 50% z 334 zł, którą to Sąd przyjął za stawkę minimalną zgodnie z przepisami § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawach opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800). Ponadto, w pkt 6 wyroku Sąd zmienił pkt 4 zaskarżonego wyroku na podstawie przepisu art. 97 w zw. z art. 113 u.k.s.c., nakazując pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa–Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiszczenia.

SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Marcin Graczyk SSO Anna Kozłowska – Czabańska

Z/

(...)

SSO Włodzimierz Czechowicz